త్రిశంకు స్వర్గాలు

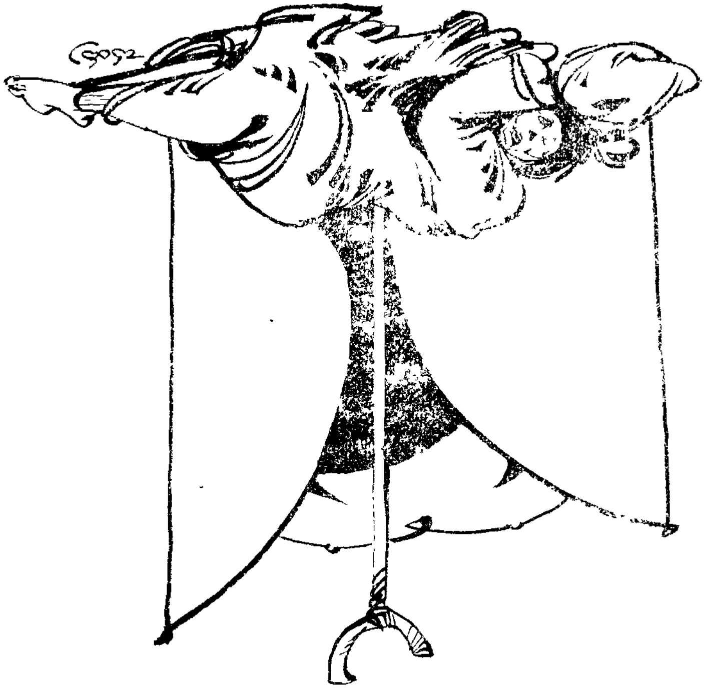

తూర్పున రాబోయే సూర్యుణ్ణి తలుచుకుని సిగ్గుపడుతున్న ఆకాశ కన్య చెక్కిలి ఎర్రబారింది. వారి ప్రేమ కలాపాన్ని స్వయంగా తిలకించాలని పక్షులు ఉత్సాహంగా తూర్పు వైపుకు కిలకిలా రావాలతో ఎగురుకుంటూ వెళ్ళ సాగాయి. మీ తాపాన్ని తగ్గించడానికి నే నున్నానన్నట్లుగా చలిగాలి రివ్వున వీస్తోంది.

"ఉస్.... దీనెమ్మ.... ఏం చల్రా బగమంతుడా." ఇంకా ముడుచుకున్నాడు నర్సిగాడు. అయినా చలేస్తుంది. మోకాలు గడ్డానికి తాకుతుంది ఇంక అంతకంటే ముడుచుకుని పడుకోడానికి సాధ్యపడదు. దుప్పటి నెత్తిమీదికి నిండుగా లాక్కున్నాడు. మరి నా గతేమిటి అన్నది బయటపడిన అతని ఒక్కొక్కగానొక్క కాలు. నర్సిగాడు ఎలా

పడుకున్నాడో చూద్దామని చలిగాలి దుప్పటి చిరుగుల్లోంచి తొంగి చూస్తోంది. కుష్ఠువ్యాధి వేళ్లని కొరుక్కు తినేసేట్టు చలిగాలి నర్సిగాడి శరీరం మొత్తాన్ని కొరుక్కు తినేస్తుంది.

"ఉస్ దీనెమ్మ...." మళ్లీ గొణుక్కున్నాడు నర్సిగాడు. తనకు పరిచితమైన అడుగుల చప్పుడు వినిపించింది. దుప్పటి తలమీదినుండి తొలిగించకుండానే చిరుగులోంచి చూశాడు. రామి నడుంమీద చేతులుంచుకుని నర్సిగాడినే చూస్తోంది. అది అప్పుడే నిద్రలేచింది. జుట్టు రేగి ఉంది. మూతి పక్కన తెల్లని చారికలు, కళ్లలో పుసులూ ఉన్నాయి. అదేసుక్కున్న జాకెట్టు నా తల్లో ఏ రంగులో ఉండేదో చెప్పడం కష్టం. చీర కుచ్చెళ్ళు ఎత్తి బొడ్లో దోపుకుందేమో ఎడమ మోకాలు కనిపిస్తుంది. తలమీది దుప్పటి తొలగించి రామివైపు చూశాడు నర్సిగాడు.

"ఏంటే....అప్పుడే తెల్లారిందా?...." అన్నాడు.

"నువ్వు ముడుసుకు తొంగుంటే సూరీడు రాడేటి? .... ముకం సూడు యెదవ ముకం నువ్వూను. లేలే.... కాస్సేపైతే కంపెనీలకి పోయేవాళ్లు వత్తారు. ఇదేమైనా ఓయబ్బ సోకేటి నీ బుర్రా వచ్చినంత సేపు తొంగోటానికి....' రామి వాడిమీది దుప్పటి లాగి పక్కకి పారేసింది.

'ఈ యేడెట్టాగైనా సిన్న గు పేనొక్కవాల' అనుకున్నాడు.

"ఏటాలోసిత్తన్నా? ... బేగి లే కుంచెదవా...నువ్విట్టాపేత్తే రేపొద్దున నాకూడా తొంగోటానికి నోటుండద కొట్టు యజమాన్లు తిడ్తారు. లేరా.... రామి నర్సిగాడిని కాల్తో ఒక్క తా తన్ని అక్కడినుండి విసవిస వెళ్ళియింది.

కాస్సేపు రామి వెళ్ళిన దిక్కు చూస్తూ కూర్చుండిపోయాడు

'దొంగముండ .... దీనికేం పొగర్ర నాయనా....' అనుకుని పక్కనే ఉన్న కర్ర తీసుకుని చంకలకింద పెట్టుకు లేచాడు. రేకుడబ్బాలో ఉన్న పందు పుల్ల తీసుకుని నోట్లో పెట్టుకుని సందు చివర ఉన్న బోరింగు పంపు దగ్గరి వెళ్లాడు.

అప్పుడు ఉదయం ఏడు గంటలు కావొస్తుంది. సూర్యుడు వెచ్చని ఎండని ప్రసరిస్తున్నాడు. నర్సిగాడు ముఖం కడుక్కొని వచ్చి తన దుప్పటి, రేకుడబ్బా, ఓ చిన్న చిరుగుల బట్టల మూట ఓ మూలగా సర్దేశాడు. అది బస్సుస్టాపు కావడం మూలాన త్వరగా లేచిపోవాల్సి వచ్చింది నర్సిగాడికి. అప్పుడే కంపెనీల్లో పనిచేసేవారు వారి వారి కంపెనీ బస్సుల కోసం బస్సుస్టాపు కొచ్చి ఎదురుచూడ సాగారు. నర్సిగాడు, రామి ఇద్దరూ పగలంతా అడుక్కొని రాత్రిపూట అ

బస్సు స్టాపులో ఫుట్ పాత్ మీద షాపుల కెదురుగా పడుకుంటారు. రామి నర్సిగాడి మీద ఎప్పుడూ విరుచుకు పడుతుంటుంది. నర్సిగాడికి ఇరవై ఏళ్ళుంటాయేమో. రామి నర్సిగాడికంటే అయిదారేళ్ళు పెద్దది. అందుచేత వాడిమీద మరీ అధికారం చెలాయిస్తుంది. "కుంటెదవా .... దొంగ సచ్చినోడా ...." మొదలైన తిట్లతోనే వాడిని పిలుస్తుంటుంది. పాపం నోరులేని నర్సిగాడు అన్నీ భరిస్తుంటాడు. ఒక్కొక్కప్పుడు రామి కోపంతో రెచ్చిపోయి తిడుతుంటే వీడికెందుకో నవ్వొస్తుంది. 'పిచ్చిముండ .... దీనికి నోటిమురుసెక్కువ ....' అని అనుకుంటాడు. తిట్టి తిట్టి చివరికి నర్సిగాడిని ఒక్కతాపు తన్ని అక్కడినుండి వెళ్ళిపోతుంది రామి.

అసలు నర్సిగాడికీ రామికి పరిచయం విచిత్రంగా జరిగింది. నర్సిగాడు తను పెరిగిన ఊరువదిలి ఈ పట్నానికి వస్తే తనకు జరుగుబాటు బావుంటుందని తలచి ఒకరోజు ఉదయం అయిదు గంటలకు బయలుదేరి తన ఊరికి పదిహేను మైళ్ళ దూరంలో ఉన్న పట్నానికి కుంటుకుంటూ వచ్చేశాడు. పట్నం చేరేసరికి మిట్ట మధ్యాహ్నం 12 గంటలైంది. అంతకుముందు రోజు రాత్రికూడా వాడికి ఎక్కడా పట్టెడు మెతుకులు దొరకలేదు. దానికి తోడు అంతదూరం ఎండలో తిరగడం మూలాన కళ్ళు తిరిగాయి. సరిగ్గా ఇప్పుడుంటున్న బస్సు స్టాండు దగ్గర కళ్లు తిరిగి పడిపోయాడు. తిరిగి కళ్లు తెరిచేసరికి ఎదురుగా రామి ఉంది.

"ఏమైంది? .... ఒంట్లో బాగోలేదా?...." అదే రామి నర్సిగాడితో మాట్లాడిన మొదటి మాట.

"ఊహూ .... కాదు. ఆకలి ...." అన్నాడు నర్సిగాడు.

"ఓర్నీయమ్మ .... అడదాన్నాగ ఇంత సిన్నదానికే కళ్లుతిరిగి పడిపోయావే...." గట్టిగా నవ్వింది రామి. దాని గొంతు అరిగిపోయిన గ్రామఫోను రికార్డులాగా గరగరమంటుంది.

నర్సిగాడు తలవంచుకున్నాడు. రామి వాడి ముఖంమీద చల్లిన నీళ్లు బొట్లు బొట్లుగా ముక్కు, గడ్డం కొనలనుండి క్రిందికి జారుతున్నాయి.

"మనం ఉండేదెక్కడా?...." రామి వాడి ముఖంలోకి చూస్తూ ప్రశ్నించింది.

"పాలెంకాడ ...." ఇంకా తల వంచుకునే ఉన్నాడు వాడు.

"ఇప్పుడక్కడినుండీ నడ్సుకొచ్చావా?"....కళ్ళుపెద్దవిచేసి అడిగింది. డూడూ బసవన్నలా తలాడించాడు వాడు.

"అద్గదీ సంగతి .... ఎండలో అంత దూరంనుండి నడుసుకొస్తే కళ్లు తిరగవూ మరి? .... పద కాసింత కూడు తిందూగాని ...." అంటూ వాడికి చంకల కిందికి కర్ర అందించి లేచి నిలబడింది రామి...

బస్సు స్టాపు ఎదురుగా రోడ్డుకవతల ఉన్న చెట్టుకిందికి చేరా రిద్దరూ

"నీ పేరేటీ?...." మట్టి చిప్పలో అన్నం పెడుతూ అడిగింది రామి.

"నర్సయ్య ..."

"నా పేరు రామి" అంది తను కూడా సిల్వరు గిన్నెలోని అన్నం కలుపుతూ.

"కాదు . దేవత!" అనుకున్నాడు నర్సిగాడు ముద్ద నోట్లో పెడుతూ.

"అవునుగానీ నీకాళ్లెట్టాపోయినై?.... ఏ లారీ అయినా గుద్దేసినాదేటి?" ఎవరికైనా కాళ్ళుగానీ, చేతులుగానీ లేకపోతే అవి లారీ యాక్సిడెంటులోనే పోయుండా లని రామి గట్టిగా నమ్ముతుంది ఎందుకంటే ఇదివరలో ఇలానే కాళ్ళులేని వాళ్ళని ఇద్దరు ముగ్గుర్ని అడిగితే వాళ్ళు లారీ యాక్సిడెంటులోనే పోయిందని చెప్పారు.

"లేదు ...." రామి ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పాడు నర్సిగాడు

"మరి?! ..."

"మాయమ్మా" నాన్నా నా కాళ్లు తీయించేసేరు....అట్టాగయితే నన్ను సూపి ఒద్దే దబ్బులు అడుక్కోవచ్చని...." నర్సిగాడు ఎడమచేత్తో కళ్ళు తుడుచుకున్నాడు

"అరి దొంగ సచ్చినాళ్ళారా ...కన్న కొడుకు కాళ్ళిరిసేడానికి అళ్లకి సేతులెలా వచ్చాయ్...." గడ్డం కింద చెయ్యిపెట్టి కళ్ళింతచేసి చూసింది రామి

"అళ్లు మాయమ్మా నాన్నా కాదు... సిన్నప్పటినుండీ నన్ను పెంచినారు.... అందుకే అట్టా అమ్మానాన్న అని పిలుత్తాను...."

"మరి నీ అమ్మా నాన్నా ఓరు?...."

"నాకు తెల్దు..."

"మరి నిన్ను పెంచుకున్నోళ్ళేరీ?...."

"సచ్చిపోనారు....పాలెంలో ఓ రోజు రోడ్డు పక్కనున్న సత్రం గట్టుమీద మేం తొంగుంటే అర్ధరాత్రేల లారీ బ్రేకులు సెడిపోయి సత్రానికి గుద్దించేసేడు అమ్మా నాన్నా దానికింద పడి సచ్చిపోనారు..."

"మరి నీ కేటి కాలేదూ?...."

"ఆ యాలప్పుడు నాను ఒంటేలు కెల్లా...." చిటికెనవేలు చూపిస్తూ సిగ్గుపడ్డాడు నర్సిగాడు.

గట్టిగా నవ్వింది రామి. వాడి కథకు జాలిపడి తనకోసం దాచుకున్న పచ్చడి బద్ద వాడికేసింది.

"మరి నీ కెవరూ లేరా?...." అని అడిగాడు నర్సిగాడు.

"లేరు.... నేను పుట్టగానే నాన్న సచ్చాడు అనక అమ్మ పనిసేసే యింట్లో ఏదో దొంగతనం సేత్తే జైల్లో ఎట్టేసేరు. అప్పుడు నాకు పదేళ్లుంటాయి అప్పట్నుంచీ ఇలా బస్సుస్టాండును నమ్ముకుని బతుకుతున్నా ... తిరిగి మా యమ్మ రాలేదు.... ఎవడితో పోయిందో ఏటో? ...." రామి మళ్లీ గట్టిగా నవ్వింది. కళ్లలో నీళ్లు నిలిచాయి. నర్సిగాడికి జాలే

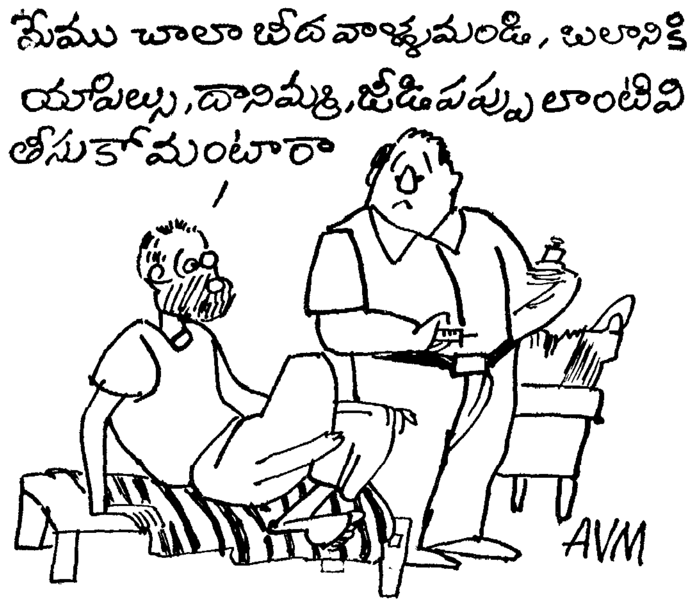

సింది. రామి యిచ్చిన పచ్చడి బద్దను సగానికి కొరికి రామిగిన్నెలో వేశాడు.

ఆ రోజు రాత్రి ఎక్కడ పడుకోవాలో రామి నర్సిగాడికి చూపించింది. రాత్రి ఇళ్లన్నీ తిరిగి అడుక్కొని వచ్చిన అన్నం తిన్నాడు. రామి అప్పటికి ఇంకా రాలేదు రాత్రి పదైంది. కొట్లన్నీ కట్టేశారు. ఎక్కడా జనసంచారం లేదు రామి ఎక్కడికెళ్లిందో అనుకుంటూ మర్వాడీ కొట్టుమీద పడుకున్నాడు. పొద్దున్న నడిచిన బడలికవల్ల వెంటనే నిద్రపట్టేసింది.

ఉన్నట్లుండి ఉలిక్కిపడి లేచాడు. రామి కాల్తో నర్సిగాడి పొట్టమీద తంతోంది

"నీకు వేరే జాగా సూపిత్తే ఈడ పడుంటావేం?.... ఇది నా జాగా....లేరా నష్టికొడకా . లే...." వాడి జుట్టు పట్టుకుని లేవదీసింది. మధ్యాహ్నం రామిని దేవత అని అనుకున్న నర్సిగాడే ఇదెక్కడో రాచ్చసిలాగుందే అనుకున్నాడప్పుడు.

ఒకరోజు ఎక్కడినుండో ఒక చంటిబిడ్డను చేటలో వేసుకునొచ్చి అడుక్కోవడం మొదలుబెట్టింది రామి.

"ఈడెవడు?.. " నర్సిగాడు ఆశ్చర్యంగా చేటలోని పిల్లాడివంక చూశాడు.

"ఈడు నా కొడుకు కాడులే...." నవ్వింది రామి "ఈడిని తూర్పుదిలోని సుక్కమ్మ దగ్గరనుండి ఎట్టుకొచ్చా.... ఈ పొద్దు సంపాయించిన డబ్బులో

నాలుగోవాటా సుక్కాప్పికి ఇవ్వాల. నీకైతే బాగా సంపాయించుకోడానికి ఉంటి కాలుంది. మరి నాకేటుంది.... అందుకనే ఈడిసిన్టుకొచ్చా .."

నర్సిగాడు నోరు సొంగుకుని వింటున్నాడు.

"నీకేటీ లేకపోడమేటే రామి ... నువ్వు సంపాయించాలనుకుంటే శానా సంపాయించగలవ్...." అన్నాడు అక్కడే ఉన్న రిక్షారంగడు చిరుగుల రవికెలోంచి తొంగిచూస్తున్న రామి గుండెలకేసి చూస్తూ.

"ఛూ నీయమ్మ.... అట్టా నీ యమ్మనీ సెల్లినీ సంపాయించమన్నా నంజికొడకా ...."

అంతే రంగడినోట మాటరాలేదు. అక్కడికి రిక్షావాళ్లు రామితో మొదట్లో ఇలానే సరసాలు ఆడేవారు. అది వాళ్లకి చెప్పుతీసుకుని కొట్టినట్టు సమాధానం చెప్పేది ఒకొక్కప్పుడు తన్నడానికి మీదిమీదికి వెళ్లేది అందుకనే దానికి జడిసి వాళ్లు కాస్త దురుపులో ఉంటారు. దానితో రిక్షారంగడు కూడా కాస్త ఎక్కువ పరాచికాలు ఆడ్తాడు.... ఎక్కువ తిట్లుకూడా తింటాడు.

"ఎంత తిడ్తేనేం ఎదవ బతుక్కి సిగ్గూ సెరమూ ఉంటేగా" అంటుంది రామి.

మొదట్లో నర్సిగాడికి రామి ప్రవర్తన ఏమాత్రం అర్థమయ్యేదికాదు నవ్వుతూ మాట్లాడుతూ అంతలోనే బండబూతులు తిడుతుంది. నువ్వు రాకముందు ఈ బస్సు స్టాండుకాడ నానొక్కత్తినే హాయిగా బతికేదాన్ని.... ఇప్పుడు నువ్వొకడివి నాకు పోటీగా ... అని అప్పుడప్పుడూ నర్సిగాడి మీద విసుక్కుంటుంది. కానీ ఈ సంవత్సర కాలంలో రామి పూర్తిగా అలవాటైపోయింది నర్సిగాడికి. అదే మన్నాం పట్టించుకోడు. పొద్దున్నే చెరో దిక్కూ అన్నం అడుక్కోడానికి వెళ్లిపోతారు మధ్యాహ్నం చెట్టుకింద కలిసి అన్నం తింటారు. రాత్రిదాకా బస్సు స్టాండులో పైసలు అడుక్కుంటారు. తరువాత మళ్లీ అడుక్కుతిని రాత్రి షాపులన్నీ కట్టేసి, నిర్మానుష్యమయిపోయిన తరువాత ఫుట్‌పాత్‌కి అనుకుని ఉన్న షాపుగట్టుమీద నిద్రపోతారు .... ఇదీ వారి దిన చర్య.

"ఏరా కుంటోడా.... ఇంకా ఇక్కడే ఉన్నావా?..." అంటూ అక్కడికి వచ్చింది రామి

"ఇప్పుడే ఎల్దామనుకుంటున్నా...." అన్నాడు నర్సిగాడు చంకలకిందికి కర్రలు చేర్చుకుని, జోలె బుజానికి తగిలించుకుంటూ.

అప్పటికి కంపెనీల్లో పనిచేసే వారందరూ వెళ్లిపోయారు. ఇప్పుడు రంగురంగుల డ్రస్సులతో ఉన్న స్కూలు పిల్లలతో ఆ బస్సుస్టాండు కళకళలాడుతుంది. కాస్సేపైతే వాళ్ళు కూడా వెళ్ళిపోతారు.

తరువాత కాలేజీలకి ఆఫీసులకి వెళ్ళే వారితో మహారద్దీగా ఉంటుంది ఆ స్థలం అన్నం అడుక్కోడానికి వెళ్ళిన ఇద్దరూ ఆ సమయానికి బస్సుస్టాండుకి వచ్చేసి డబ్బులు అడుక్కుంటారు. ఆఫీసులకు వెళ్ళేవారందరూ వెళ్ళిపోయి బస్సుస్టాపు ఖాళీఅయిపోతే మళ్లీ అన్నం అడుక్కోడానికి వెళ్తారు లేదా అప్పటికే కావలసినంత అన్నం దొరికితే ఇంక అక్కడే ఉండిపోతారు.

"నా నెల్లొస్తారా నర్సిగా...." రామి చంకన జోలె తగిలించుకుని వెళ్ళిపోయింది. నర్సిగాడు కూడా నెమ్మదిగా కుంటుకుంటూ మరోదారి పట్టాడు. ఆ రోజు వాడికి ఎవడూ అన్నం వెయ్యడం లేదు.

"అమ్మా.... కాస్త అన్నం వెయ్యి తల్లీ...."

అరుస్తూ ఇంటింటికీ తిరుగుతున్నాడు. పది గంటలైపోయింది. అప్పుడు బస్సుస్టాపు జనంతో కిటకిటలాడుతుంది. అయినా నర్సిగాడికి వెనక్కిపోబుద్ధి కాలేదు. వెనక్కివెళ్ళి డబ్బులు అడుక్కుని మళ్ళీ ఇక్కడిదాకా అన్నంకోసం వచ్చే ఓపిక వాడికి లేదు. అప్పటికే బస్సుస్టాపు నుండి చాల దూరం వచ్చేశాడు ఇంకో గంట ఓపిగ్గా తిరిగాడు. వాడికి సత్తువ పోయింది గొంతు తడారిపోయింది. ఎవరైనా అన్నం వేస్తారన్న ఆశ పోయింది. వెనక్కి తిరిగి వెళ్ళిపోతే.... ఆ రామే ఏదో ఒకటి పెడ్తుంది.... అనుకున్నాడు. అనుకున్నదే తడువుగా వెనక్కి తిరిగాడు.

"ఏయ్ అబ్బీ...." అని ఒక ఇంట్లోంచి పిలుస్తోంది. నర్సిగాడికి ఎక్కడ లేని ఓపిక వచ్చింది. చంకల కింది కర్రలు టకటకలాడిస్తూ గబగబా ఆమె దగ్గరికి వెళ్ళి జోలె పట్టాడు. వాళ్ళింట్లో అన్నం బాగా మిగిలినట్టుంది. తనకి రాత్రికి కూడా సరిపోయినంత వేసిందావిడ. ఒకసారి చెయ్యెత్తి ఆమెకు నమస్కరించి బస్సుస్టాపువైపు దారి తీశాడు నర్సిగాడు

బస్సుస్టాపు అంత దూరం ఉండగానే రామి గొంతు కంచు కంఠంలా వినిపిస్తుంది నర్సిగాడికి. బస్సుస్టాపులో జనం గుంపు మూగి ఉన్నారు. రామి కంఠం నుండి బూతులు వినిపిస్తున్నాయి. చూట్టూ మూగిన జనం విరగబడి నవ్వుతున్నారు. ఏదో గొడవ జరిగినట్లు పసిగట్టాడు నర్సిగాడు. గబగబ కుంటూ కుంటూ గుంపుని చేరుకున్నాడు.

"దొంగ నాయలా.... నాసెయ్యట్టు కుంటావ్‌రా పుండాకోర్.... నీయమ్మ.... దొంగలం........" ఆ వాక్ప్రవాహానికి అడ్డులేదు. రంగడు రామి ముందు నేరస్థుడిలా నిలుచున్నాడు.

నర్సిగాడిని చూడగానే రామి మరింత రెచ్చిపోయింది.

"మీ మగజాతంటిదో మూత్ర

ఉంచేదవా .. ఈ దొంగలం . నువెళ్ళి అది పెళ్లాం సెయ్యట్టుకోరా "

"ఒసేయ్ నంజా. మాటలు తిన్నగా రానియ్ " రంగడు పౌరుషంగా అన్నాడు

"ఏట్రా కూశావ్? " రామి సర్రున ముందుకు దూకి రంగడి జుట్టు పట్టి పీకి ముఖంమీద కాండ్రించి ఉమ్మేసింది

"ఉసేయ్ .నీ అంతు చూస్తానే..." పిడికెళ్ళు బిగించి ముందుకు ఉరికాడు రంగడు. వేరే రిక్షావాళ్ళు వాడి రెండు రెక్కలూ గట్టిగా పట్టుకుని ఆపారు

"ఆడ ముతుర్తో నీకేటి? అయినా ముందు దాని జోలికి నువ్వెందుకెల్లాల. " అన్నారు

రంగడు ముఖం మీది ఉమ్మను చొక్కాతో ఎత్తి తుడుచుకున్నాడు తన తోటి రిక్షావాళ్ళందరూ తనని చూసి నవ్వడంతో వాడి గుండెలు భగ్గున మండాయి

"ఒసేయ్ నీ అంతు చూస్తానే .. కాస్కో " అంటూ ఓ రంకె వేసి అక్కడినుండి రిక్షా తొక్కుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు రంగడు.

నర్సిగాడు రామి ఇద్దరూ చెట్టు కిందన చేరారు.

"ఈ కిందాల అన్నం దొరకలే " అంది రామి

"పర్నేదు .. నాదగ్గర కానా ఉంది.. గిన్నట్టు."

అన్నం ఇద్దరికీ పంచాడు నర్సిగాడు. రామి అన్నం సరిగ్గా తినడం లేదు. వేలితో బొచ్చెలో ఊరికే కెలుకుతుంది.

"అన్నం తిను.. ఊరికే కెలుకుతావేం? . రంగడి మాటలకు జడుసుకున్నావేటి? . నీకేం భయంలేదు నా నున్నాను"

"శ.. ఆడో కుక్క అడికి జడుపేటి? .. అయినా కుంటోడివి నువ్వు నాకు దైర్నెం సెప్తున్నావా?. ." అన్నది రామి విసురుగా. నర్సిగాడు మరేం మాట్లాడలేదు. గబగబ బొచ్చె కాళీ చేసేశాడు

"నాకు తినాలని లేదు నువ్వే తిను " తన బొచ్చెలోది కూడా నర్సిగాడి గిన్నెలోకి వొంపేసి చెయ్యి కడుక్కుంది రామి నర్సిగాడు ఆశ్చర్యంతో రామివంక చూశాడు.

ఆ రోజంతా రామి చాల ముభావంగా ఉంది. అస్సలు ఏమీ మాట్లాడడంలేదు. పైసలు కూడా ఎవ్వరినీ అడగడం లేదు. ఏదో ఆలోచిస్తూ ఉంది. రామిని అట్లాగ వాడెప్పుడూ చూడలేదు. ఎందుకో రామిని అలా చూస్తుంటే వాడికి ఏడుపొస్తుంది. రామి తనని బూతులు తిట్టినా పరవాలేదు గానీ అస్సలు మాట్లాడకుండా ఉండడం వాడికి భరించరానిదిగా ఉంది రాత్రి కూడా అన్నం వద్దంది. నర్సిగాడి బలవంతంమీద కాస్త తిని

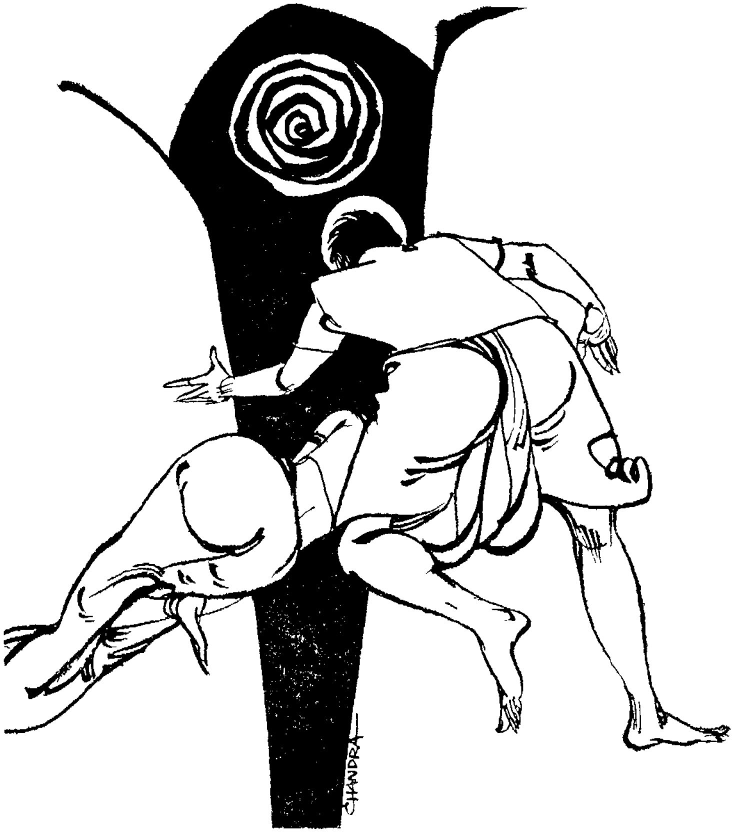

పడుకుంది నర్సిగాడు కూడా ఓ గట్టు మీద నడుం వాల్చాడు. వాడికి వెంటనే నిద్ర పట్టేసింది. రామికి మాత్రం ఆలోచనల వల్ల నిద్ర పట్టడంలేదు. అలా కళ్ళు మూసుకుని ఆలోచిస్తూ పడుకుంది. అర్ధరాత్రి ఎవరో చెయ్యేసే సరికి ఉలిక్కిపడి కళ్ళు తెరిచి చూసింది రామి. రంగడు రామి ముఖంమీద ముఖం పెట్టి చూస్తున్నాడు. రామి అరవబోయింది రంగడు వెంటనే రామి నోరు నొక్కేశాడు.

"దొంగనంజా నన్ను బూతులు తిడ్తావా? సెయ్యేట్టుకోగానే అరిగి పోతావా అంత అల్లరి సేశావ్? ఇప్పుడు నిన్నేం సేత్తానో సూడు "

రామి గింజుకుంటుంది. రంగడు రామిమీదికి ఎగబాకాడు. వాడిని కాల్తో తన్నబోయింది రామి. అందుకు అవకాశం ఇవ్వకుండా రామి కాళ్ళను తన కాళ్ళతో తొక్కిపట్టాడు రంగడు. వాడి చెయ్యి రామి పిండుగుండెలమీద తచ్చాడుతుంది. తన నోరు నొక్కి

పట్టిన రంగడి కుడి చేతిని గట్టిగా కొరికింది రామి.

"అబ్బా సంపేవే దొంగముండా... ఉస్ " చెయ్యి విదిలించాడు. ఒక్కసారిగా పౌరుషంతో విజృంభించాడు రంగడు. రామి చీరతో తంటాలు పడుతున్నాడు

"ఒరేయ్ నర్సిగా సంటోడా ఒరేయ్..." రామి గావుకేకలు పెట్టింది.

చీరను వదిలి మళ్ళీ రామి నోరు మూశాడు రంగడు రామి కేకలకు నర్సిగాడికి మెలకువ రానే వచ్చింది. తనకి పది గజాల దూరంలో మార్వాడీ షాపు గట్టుమీద చీకట్లో పొర్లుతున్న ఆకారాలు చూసి గబుక్కున లేచాడు.

రామిలో ఇంక ప్రతిఘటించే శక్తి పోయింది. అయిపోతుంది . రంగడు దాన్ని పూర్తిగా ఆక్రమించేయబోతున్నాడు. రామి రామి. తనకు ఇన్నాళ్ళకు రంగడు ఉత్సాహంగా ముందుకు ప్రాకాడు. రామి ఆశ వదులుకుంది.

అంతే! . . పెద్ద గావుకేక పెట్టి రంగడు వెనక్కి విరుచుకపడ్డాడు వాడి తలకాయ ఎండాకాలం గాలెక్కువైన సైకిలు టైరులా పేలింది రామి గబుక్కున లేచి కూర్చుని చీర కిందికి లాక్కుంది. నర్సిగాడు విజృంభించి తన చంకలు కింది కర్రలతో రంగడిని గొడ్డును బాదినట్లు బాదుతున్నాడు. వాడికి తిరగబడే అవకాశమే ఇవ్వడం లేదు. రంగడు బాధను భరించలేక అరుస్తున్నాడు. రామి నర్సిగాడిని పట్టుకుని ఆపింది.

"అన్ని వదిలెయ్.. సావగల్డు " అంది రంగడు పరుగు లంకించుకున్నాడు

"సు న్నా స త పోయుండే అన్ని సంపేసుండేవోడ్ని " నర్సిగాడు వగరుస్తున్నాడు. నర్సిగాడిని ఆ విధంగా ఎప్పుడూ చూడలేదు రామి. వాడికి అంత ఆవేశం వస్తుందని కూడా అది ఊహించలేదు.

నర్సిగాడు ఇంకా గొణుక్కుంటూనే తన పక్కమీద పడుకున్నాడు. రామి వచ్చి వాడి పక్కన పడుకుంది నర్సిగాడు ఆశ్చర్యంతో పక్కకి తిరిగి చూశాడు రామి కళ్ళల్లో నీళ్ళు!!

"ఏం భయపడకు . నే నున్నాను గదేటి " కన్నీళ్ళు తుడిచాడు.

రామి వాడికి దగ్గరగా జరిగి గట్టిగా పట్టుకుని కావ్సేపు పడుకుంది. నర్సిగాడికి ఏదో హాయిఅనిపించింది. కాస్సేపైనాక "నువ్వు శానా మంచోడివిరా. " అంది. నర్సిగాడు సంబరపడిపోయాడు. రామి నర్సిగాడిని ముద్దుపెట్టుకుంది. చిన్న పిల్లల్ని ముద్దుపెట్టుకోవడం తెలుసుగానీ ఇలా పెద్దవాళ్ళు, అందులో ఆడవాళ్ళు మగవాళ్ళని ముద్దుపెట్టుకోవడం గురించి వాడికి తెలీదు. వాడికెంతో కొత్తగా అనిపించింది

మీ నాన్న మోటర్ సైకిల్ కొన్నారని తెల్సి.. మా నాన్న దీన్ని కొన్నారురే – చిట్టీ!!

"నే నెల్లి నా సోట్లో పరుంటాప.. " రామి లేవబోయింది.

"ఊహూ "నర్సిగాడికి ఎక్కడలేని ధైర్యం వచ్చింది. రామిని రెండు చేతుల్తో పట్టుకుని కదలనివ్వలేదు.

"ఈడే...నీ పక్కనే తొంగోనా...?"

అవునన్నట్లు తలూపాడు నర్సిగాడు. ఉన్నట్లుండి ఎక్కడ లాగి లెంపకాయ కొడ్తుందో నన్న భయం కూడా వాడి మనసులో లేకపోలేదు.

"మరి మనం ఇలా పడుకుంటే ఎవరైనా సూత్తే? "

బుర్ర గోక్కున్నాడు నర్సిగాడు.

"మనకో గుడిసె కావాల " మళ్ళీ రామే అంది.

నర్సిగాడు మాట్లాడలేదు.

"మనం గుడిసె కట్టుకుందామా? "

"నా దగ్గర అంత డబ్బు నేదే "

నర్సిగాడు గొణిగాడు.

"నా దగ్గరుంది దాంతో కట్టుకుందాం "

నర్సిగాడు రామివంక నమ్మలేనట్లు చూశాడు.

"నన్ను మనువాడ్తావా? " రామి వాడికి దగ్గరగా జరుగుతూ అంది.

ఈ సారి వాడికి నిజంగానే మతిపోయింది. ఆశ్చర్యంతో రామివంక చూశాడు.

"నిజం రా నిన్ను తిట్టాను .... కొట్టాను కూడా కానీ మనువయితే అట్టా వుండను.. అప్పుడు నువ్వు నాకు మొగుడివి కదా? ... నిన్నేటీ అనను. నువ్వు సెప్పినట్టు ఇంటాను. నన్ను సేసుకుంటావా? " రామి సిగ్గుపడింది. బహూశా అది సిగ్గుపడటం ఇదే మొదటి సారేమో నర్సిగాడికి రామి కొత్తగా అనిపించింది. ఒక్క క్షణం రామి ముఖం లోకి చూశాడు.

"రామి నువ్వు దేవతవే

గట్టిగా రామిని వాటేసుకున్నాడు.